

end en Jurist eller en Ingeniør. Man undrer sig jo ofte over den gammeldags Praksis, der er raadende i Administrationen. I Jernbane- og Havnespørgsmaal til Eksempel er Ministeriets nærmeste Raadgiver en Jurist. I landøkonomiske Sager i Landbrugsministeriet er der en Jurist som Raadgiver. Man paaastaar, at ogsaa i Kultusministeriet er den nærmeste Raadgiver en Jurist, ja, endog i Erhvervsministeriet skal en Jurist vurdere og dømme i Sager, der angaar Skibsfart, Handel, Industri og Haandværk, og i landøkonomiske Spørgsmaal, som vedrører Udstykningsforeningerne og Husmandskommissionerne, skal man i Finansministeriet spørge forskellige Jurister, og de skal træffe Bestemmelser i disse Spørgsmaal. Jeg finder ikke, at dette er tidssvarende; og mon det ikke er Hovedgrunden til, at der er en langsom Forretningsgang i flere af vore Ministerier? Det er allerede i den korte Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette høje Ting, gentagne Gange blevet pointeret her fra Talerstolen, at det var ønskeligt at faa en anden Ordning af disse Forhold. I disse Stillinger kræves efter min Formening Mænd med faglig og forretningsmæssig Færdighed og Vurderingsevne. Den dygtigste Forretningsmand vilde ikke være for dygtig eller for god til at være Leder af vore Statsbaner, ja, jeg vilde endog anse ham for at være den mest skikkede dertil. Det er nu 55 Aar, siden Charles Darwin skrev sit berømte Værk om Arternes Oprindelse. Han gjorde der Rede for, hvorledes Naturen selv udvælger de mest skikkede til de forskellige Opgaver i Naturlivet. Det er da underligt, at Menneskene har saa svært ved — navnlig hvad angaar de øverste Stillinger i Centraladministrationen — at lægge sig efter at finde de mest skikkede til de forskellige Opgavers Løsning. Det vilde sikkert være til Samfundets Gavn, til Næringslivets Fremme og til Aandslivets Udvikling, hvis vi fik en hurtigere Forretningsgang indenfor vor øverste Styrelse. Mange Følgreb, som nu begaas, bliver ofte tillagt Mænd i lavere Stillinger, medens de i Virkeligheden skyldes, at man i den øverste Ledelse ikke har den rette Forstaaelse af at administrere en større Institution. Jeg finder altsaa, at det er heldigt at have en Generalsekretær ved Siden af Generaldirektøren, og det, at det ikke er to Instanser, men en og samme, anser jeg for en Fordel, ligesom jeg ogsaa anser det for en Fordel, at Generaldirektøren skal være Departementschef. Jeg hilser med

Glæde dette Ministerens første Skridt til at lade Fagmænd beklæde de højeste Stillinger ogsaa i Ministerierne.

§ 2 omhandler endvidere, hvorledes Administrationen af Statsbanerne fremdeles skal ske ved Hjælp af de 4 Afdelinger, som det erfaringsmæssigt har vist sig at være heldigt at have. Den Omstændighed, at de 4 Afdelingschefer hver for sig staaer i Spidsen for sin Afdeling under Generaldirektøren, vil sikkert kunne medføre et gunstigt Samarbejde.

Jeg skal saa fremføre et Par Ord om Nyanlæggenes Forhold til Statsbanedriften. Chefen for Baneafdelingen skal i Fremtiden lede Forberedelsen og Gennemførelsen af nye Baneanlæg. Det er sikkert en stor Fordel, og jeg formoder, det vil blive nødvendigt at lade denne Mand faa til sin Raadighed den Overingeniør, som omtales i § 2. En saadan har man ifølge Bevilgning haft Lov til at udnævne lige siden 1903. Naar man desuagtet ikke har gjort det, antydes det i Statsbaneudvalgets Betænkning, hvad der kan have været Aarsagen, nemlig det, at den nuværende Generaldirektør har udført mere teknisk Arbejde, end egentlig Hensigten med en Generaldirektørs Stilling er. Det er navnlig vedrørende Københavns Jernbanestation, man har set dette Forhold gøre sig gældende, og naar nu mange nye Anlæg i en nær Fremtid skal træde ud i Livet, vil det sikkert være rigtigst, at vi faar udnævnt en saadan Overbaneaningeniør.

Det, som udtrykker den egentlige Decentralisation, er Distriktsinddelingen, som omhandles i § 4. Jeg finder denne Ordning meget heldig. Jeg beklager kun, at det ikke er muligt at gennemføre den end yderligere end foreslaaet af den højtærede Minister. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at Statsbaneudvalget paa dette Omraade har været heldigere, idet det kræver noget mere vidtgaaende Decentralisation. Det kræver blandt andet 3 Distrikter, og det kræver ogsaa en noget mere omfattende Regnskabsaflæggelse ved de forskellige Distrikter, end det synes, den højtærede Minister ønsker at gaa med til. Imidlertid har jeg den største Respekt for Lovforslaget, som det er forelagt; det er jo muligt, at Ministeren har Ret i, at vi paa nærværende Tidspunkt skal gaa gradvis frem, og jeg anerkender det, der sker, som et moderat Fremskridt, selv om jeg kunde ønske at gaa lidt videre. Forslaget om indtil 3 Distrikter anser jeg for heldigt ligesom den Maade, hvorpaa man tænker sig at inddele Distrikterne i Sek-